

1

leden
2010

Košířský farní list

Leden

NEJSVĚTĚJŠÍ JMÉNO JEŽÍŠ

Začátek nového kalendářního roku je spojen s Oktávem Narození Páně – Slavností Panny Marie, Matky Boží. Je to zároveň den obřezání Páně. Protože církev staví Matku Boží v tomto tajemství velmi do popředí, má tento svátek v liturgickém slavení zcela ráz mariánského svátku. Při zákonem předepsaném obřadu obřizky Ježíš obětuje svou první krev, kterou prolévá, za nás lidi, aby nás vykoupil. Maria vchází do oběti Ježíšovy a obětuje vykupitelskou krev k naší záchraně. Nemyslí na sebe, nýbrž na nás a naši spásu.

Poněkud ve stínu tohoto velkého svátku je o dva dny později 3. ledna skromná vzpomínka na Nejsvětější Jméno Ježíš. Vychází z biblického základu. Jak čteme v evangeliu, při obřezání „mu dali jméno Ježíš, které dostal od anděla dříve, než jej matka počala.“ (Lk 2,21) Odkaz na předpověď narození Ježíše se týká andělových slov k panenské Matce: „Hle počneš a porodíš Syna a dáš mu jméno Ježíš.“ (Lk 1,31) Biblický původ této liturgické památky je tedy naprosto zřejmý.

Je trapné, když mnohý pokřtěný ani nezná význam jména Ježíš. V hebrejštině toto jméno znamená : „Bůh zachraňuje.“ Původní tvar jména Jehošua obsahuje přítomnost Boha – Jahve, ve kterém je spása nebo který je Spasitelem. Anděl Gabriel ho při zvěstování nazývá jeho vlastním jménem Ježíš; toto jméno vyjadřuje zároveň jeho totožnosti i jeho poslání. Protože pouze Bůh může odpouštět hříchy (Mk 2,7), je to on, kdo v Ježíši, svém věčném Synu, který se stal člověkem, „spasí svůj lid od hříchů!“ (Mt 1,21).

Ježíšovo jméno znamená, že jméno samého Boha je přítomno v osobě jeho Syna, který se stal člověkem kvůli všeobecnému a definitivnímu vykoupení z hříchů. Jen jméno Boží přináší spásu, a napříště ho mohou všichni vzývat, neboť vtělením se Bůh spojil se všemi lidmi, „neboť pod nebem není lidem dáno žádné jiné jméno, v němž bychom mohli dojít spásy“ (Sk 4, 12).

Jméno Boha Spasitele vzýval jen jednou za rok velekněz při smírných obřadech za hříchy Izraele, když pokropil krví oběti příkrov (tzv. slitovnici svatostánku). Příkrov byl místem Boží přítomnosti. Když svatý Pavel říká o Ježíšovi, že „Bůh ho ustanovil jako smírnou oběť v jeho krvi“ (Řím 3,25), chce tím tvrdit, že v jeho lidství „Bůh smířil svět se sebou skrze Krista“ (2 Kor 5,19).

Ježíšovo zmrtvýchvstání oslavuje jméno Boha Spasitele, neboť právě Ježíšovo jméno plně dokazuje svrchovanou moc „Jména nad každé jiné jméno“ (Flp 2,9-10). Zlí duchové se jeho jména bojí a Ježíšovi učedníci v jeho jménu konají zázraky; vřdyť Otec jim dá všechno, oč ho prosí, v Ježíšově jménu. Skutky apoštolské nám podávají zprávu o chromém od narození, kterého apoštol Petr uzdravil ve jménu Ježíšově: „Zlato a stříbro nemám, ale co mám, to ti dám: Ve jménu Ježíše Krista Nazaretského vstaň a chod“ (Sk 3,6). Tento případ, budící úžas, si bere Petr jako důvod k tomu, aby promluvil k lidu a zvěstoval mu Ježíše. Velerada jej předvolává k odpovědnosti. A tak káže Petr také veleradě o síle jména Ježíšova: „ve jménu Pána našeho Ježíše Krista Nazaretského, kterého jste vy ukřižovali, ale Bůh ho vzkřísil z mrtvých, skrze toho tento člověk

stojí před vámi zdravý. On je ten kámen, který jste vy při stavbě odhodili, ale z kterého se stal kámen rohový. V nikom jiném není spásy" Sk 4,10-12). Ve smyslu posvátné liturgie jsme my onen chromý. Silou jména Ježíšova jsme byli Petrem – svatou církví – uzdraveni (křtem sv., Eucharistií, svátostí pokání) z naší nemoci (z dědičného hříchu, z osobních hříchů a chyb). Držme se také my Petra pevně jako ten chromý od narození, o němž mluví epištola (Sk 3,11) a se srdcem plným vděčnosti řekněme: „Skrze něho, skrze Ježíše, stojí tento muž před vámi zdrav (jsme zachráněni, uzdraveni). V nikom jiném není spásy“!

Ježíšovo jméno je středem křesťanské modlitby. Všechny liturgické modlitby končí formulí „per Dominum nostrum Jesum Christum...“ (skrze našeho Pána, Ježíše Krista...). Modlitba „Zdrávas Maria“ vrcholí slovy „a požehnaný plod života tvého, Ježíš“. Modlitba srdce, obvyklá u východních křesťanů a nazývaná „Ježíšova modlitba“, říká: „Pane Ježíši Kriste, Synu boží, smiluj se nade mnou hříšným.“ Mnozí křesťané umírají s jediným slovem: „Ježíš“ na rtech, jako svatá Johanka z Arku. /KKC 430 – 435/

Jménu Ježíš byly zasvěceny také některé kostely. K nejznámějším patří jezuitský kostel v Telči, zbudovaný v letech 1663-1667 a další kostel v prezidentském areálu Lány, kde stojí cenný zámecký kostel Jména Ježíš, postavený barokně v polovině 18. století podle projektu F.I. Préea, se sochařskou a řezbářskou výzdobou od J. Jelínka, I.F.Platzera a R. Prachnera.

Kdo vzývá jméno Ježíšovo, vstupuje s ním do hlubokého přátelství. Tomáš Kempenský v II. knize Následování Krista věnuje celou 8. kapitolu této blahodárné cestě. Vezměme si k osobnímu povzbuzení jako program do Nového roku některé myšlenky z jeho rozjímání.

1. Je-li Ježíš při nás, všechno jde dobře a nic se nezdá těžké; není-li Ježíš s námi, všechno je trudné.

Netěší-li tě Ježíš sám ve tvém srdci, planá je každá útěcha; promluví-li Ježíš jen slovo (Mt 8,8), hned pocítíš značnou útěchu.

2. Co ti může dát svět bez Ježíše?

Být bez Ježíše – hořké peklo; být s Ježíšem - sladký ráj!

Bude-li s tebou Ježíš, žádný nepřítel ti neuškodí (Řím 8,31).

Kdo žije bez Ježíše, je největším chudákem na světě; zato však je přebohatý, kdo žije v dobrém přátelství s Ježíšem.

3. Je však velké umění žít s Ježíšem v dobrém přátelství; a velká moudrost si toto přátelství udržet.

Bud' pokorný a pokojný, a bude s tebou Ježíš.

Bud' zbožný a mírumilovný a zůstane s tebou Ježíš.

Ježíše však rychle od sebe zapudíš a jeho milost ztratíš, uchýlíš-li se k věcem světským.

Ze všech tobě milých přátel ať je ti Ježíš nejmilejší!

Každého člověka milujme pro Ježíše, Ježíše však pro něho samého!

Všemohoucí, věčný Bože, tys nás stvořil a vykoupil. Vlij nám do duše svou milost, ať se pod záštitou slavného jména Ježíš, základu věčného předurčení, radujeme z toho, že jsou naše jména zapsána v nebi.

P.L.

Liturgický kalendář

Leden 2010

1. pátek Slavnost MATKY BOŽÍ, PANNY MARIE – zasvěcený svátek
2. sobota Památka sv. Basila Velikého a Řehoře Naziánského, biskupů a učitelů církve
3. NEDĚLE 2. neděle po Narození Páně
6. středa Slavnost ZJEVENÍ PÁNĚ – doporučený svátek
10. NEDĚLE Svátek Křtu Páně
13. středa Sv. Hilaria, biskupa a učitele církve
17. NEDĚLE 2. neděle v mezidobí
18. pondělí Památka Panny Marie, Matky jednoty křesťanů
20. středa Sv. Fabiána, papeže a mučedníka

		Sv. Šebastiána, mučedníka
21.	čtvrtek	Památka sv. Anežky Římské, panny a mučednice
22.	pátek	Sv. Vincence, jáhna a mučedníka
24.	NEDĚLE	3. neděle v mezidobí
25.	pondělí	Svátek Obrácení sv. Pavla, apoštola
26.	úterý	Památka sv. Timoteje a Tita, biskupů
27.	středa	Sv. Anděly Mericiové, panny
28.	čtvrtek	Památka sv. Tomáše Akvinského, kněze a učitele církve
31.	NEDĚLE	4. neděle v mezidobí

Oznámení

Biblické katecheze

Biblické katecheze budou ve farním sále u sv. Jana Nep. pokračovat v sobotu 2. a 16. ledna vždy po večerní mši sv.

Farní rada

Farní rada se sejde v pátek 8. ledna po večerní mši sv. v domečku u kostela Nejsvětější Trojice.

Svátnost biřmování

Pravidelná příprava na svátnost biřmování bude pokračovat v pátek 8. ledna ve farním sále u sv. Jana Nep.

Zápis ze schůze Výboru Společnosti přátel košířských kostelů dne 11. prosince 2009

Přítomni: P. Lohelius, Elena Horáková, Stanislav Hojek, Vít Bobysud

Program:

1. Záležitosti kostela Nejsv. Trojice
2. Záležitosti kostela sv. Jana Nepomuckého
3. Záležitosti kaple Nanebevzetí Panny Marie
4. Farní život a obecná rozprava

1. Záležitosti kostela Nejsv. Trojice

Vít Bobysud seznámil přítomné s tím, že byla podána žádost o grant Památkovému odboru Magistrátu hl. m. Prahy s cílem získat dodatečný finanční příspěvek na už provedené práce pro odvlhčení kostela Nejsvětější Trojice.

Při rozpravě o výhledech prací na rok 2010 se počítá v kostele Nejsvětější Trojice jen s drobnými opravami (podrobněji předchozí zápisy).

2. Záležitosti kostela sv. Jana Nepomuckého

Společnosti Ing. J. Frány bylo zapláceno vypracování projektu na opravu západního průčelí kostela sv. Jana Nepomuckého.

Při opravě posledních dvou svodů srážkové vody u sv. Jana Nepomuckého, které se plánují na rok 2010, bude v rámci prací uskutečněna příprava na případné budoucí zřízení kuchyňky v té části prostoru oratoře (u varhan), která nyní slouží za nevábne skladiště – do tohoto prostoru bude přivedeno vodovodní a odpadní potrubí.

3. Záležitosti kaple Nanebevzetí Panny Marie

Klamovce bude v režii Městské části Praha 5. Farnosti tak nevzniknou v souvislosti s výsadbou žádné náklady.

4. Farní život a obecná rozprava

Otec Lohel vyhlásí na Štědrý den farní sbírku, z níž budou získané prostředky použity pro potřeby farnosti, zejména pak na opravu svodů u sv. Jana Nepomuckého.

Bude zrevidováno, zda se ve farních budovách nenachází přebytný a znehodnocený nábytek (a jeho případný obsah), a podle jeho stavu zváženo, jak s ním naložit.

Hledá se tip na farní výpravu po Praze, kam se ještě farníci nevypravili – se svými náměty mohou farníci oslovit O. Lohela nebo kohokoliv z členů výboru.

Další schůze Výboru Společnosti přátel košířských kostelů je naplánována na pátek 8. ledna 2010.

Zapsali Vít Bobysud a Ondřej Vaněček

PODĚKOVÁNÍ P.LOHELOVI, Th.D., O.Praem.

V lednu 2010 to bude již 15 let od doby, kdy převzal vedení Košířské farnosti nový mladý kněz,

P.Lohelius Zdeněk Klindera, O.Praem.

Účelem této krátké vzpomínky není výčet všeho, co pro farnost se dvěma kostely a jednou kaplí P. Lohel za těch 15 let udělal, ale především velké poděkování; poděkování za všechnu prokazovanou službu, tu viditelnou i skrytou, za všechnu laskavost a milé úsměvy, které spolu s jemným humorem rozdával a šířil kolem sebe, za povzbuzování a útěchu, kterou obětavě přinášel všem trpícím jako opravdový a věrný služebník Boží svěřeného Božího lidu. Že přitom dokázal plnit své řádové povinnosti, získat doktorát teologie, to už je opravdu výkon téměř nadlidský. Protože P. Lohel slaví v lednu i své narozeniny (také zvláštní shoda), přejeme a vyprošujeme mu stále zdraví ducha i těla, aby s námi dále zůstával a svým krásným zpěvem stále pozvedal úroveň bohoslužeb v košířských kostelech k větší slávě Boží.

Vděční košířští farníci

Sv. František Saleský, biskup a učitel Církve – památka 24. ledna

Narodil se 21. 8. 1567 na zámku Sales v Savojsku ve Francii v šlechtické rodině. Ve věku 12 let začal studovat v Paříži na jezuitské koleji staré klasiky a filosofii. Pak pokračoval ve studiu práva, ale i teologie v Padově. Během nebezpečné nemoci se rozhodl stát knězem proti vůli otce, který ho předurčil pro politickou kariéru. R. 1593 byl jmenován proboštem kostela v Annecy a vysvěcen na kněze.

Byl papežem pověřen bojem proti reformaci v severní části Savojska, která sousedí s jižním břehem Ženevského jezera. Zpočátku neměl velký úspěch, ale pak obrátil asi 70 tisíc lidí. Ženevský biskup ho jmenoval svým koadjutorem. Papež Klement VIII volbu schválil, ale povolal Františka do Říma, aby kandidáta osobně vyzkoušel. Rozhovor skončil velkým úspěchem Františka. Po smrti ženevského biskupa se r. 1602 stal ženevským biskupem (ale sídlil v Annecy ve Francii, kde již dříve působil.) Působil nejen duchovní hloubkou, ale i neobyčejnou laskavostí a optimismem. Byl vynikajícím kazatelem, zpovědníkem a duchovním vůdcem.

Kladl důraz na spojení křesťanské zbožnosti s praktickým každodenním životem křesťana, s běžným zaměstnáním a rodinnými povinnostmi. Řemeslník nemůže žít jako mnich, ale

ve stvořeném Božím světě má „každý přinášet plody podle svého druhu“ (Gn 1,11). Spiritualita Františka Saleského měla velký vliv na duchovní život, zejména ve Francii, ve Švýcarsku a v Německu, i na řadu řeholních společenství, hlavně ženských.

Byl velmi plodným spisovatelem. Důležité jsou jeho spisy "Úvod do zbožného života" čili Filothea, "Pojednání o lásce k Bohu" a "Duchovní rozhovory". První dva vyšly v češtině v Karmelitánském nakladatelství. Tyto spisy patří ke klasice francouzské mystiky 17. století a měly velký vliv na katolickou spiritualitu nové doby. Během svého života napsal mnoho tisíc dopisů.

Důležité bylo jeho setkání s vdovou Janou Františkou Frémiot de Chantal, která spolu s ním založila roku 1610 ženský řád Navštívení Panny Marie.

Zemřel r. 1622 v Lyonu na zpáteční cestě z Paříže, kam doprovázel savojského vévodu k francouzskému králi. Jeho ostatky byly přeneseny 24. ledna 1623 do Anney a to je datum jeho památky.

Za blahoslaveného byl prohlášen r. 1661 a svatořečen papežem Alexandrem VII r. 1665. Učitelem Církve ho prohlásil Pius IX r. 1877. Papež Pius XI. ho v r. 1923 prohlásil patronem katolického tisku, spisovatelů a novinářů.

Don Bosco r. 1854 prohlásil: „Panna Maria chce, abychom založili kongregaci. Rozhodl jsem se, že se budeme nazývat salesiáni. Uchýlíme se pod ochranu svatého Františka Saleského a budeme mít účast na jeho nekonečné laskavosti.“ Tak vznikla náboženská společnost svatého Františka Saleského. Dnes se salesiáni nazývají po svém zakladateli Salesiáni Dona Bosca.

Závěrem několik myšlenek sv. Františka Saleského:

V Boží službě není nic malého.

Musíme mít strpení se všemi, ale především se sebou.

Abychom učinili dobře poslední krok, musíme hledět činit dobře všechny ostatní.

Největší jistota, kterou můžeme mít v tomto životě, spočívá v prostém a neodvolatelném odevzdání celé naší bytosti do Božích rukou.

Bohu se líbíme ne množstvím a velikostí našich skutků, ale láskou, s níž je konáme.

Velmi často sníme o tom, jak se stát anděly, ale unavuje nás být dobrými muži a dobrými ženami.

Podle pramenů z Internetu (Cath.Encyc., Kirchenlexikon, stránky slov. salesiánů, salesiánek) M.P.

Vzpomínka na farní setkání při mikulášské besídce (5.12.09)

Letošní mikulášská besídka byla pojatá nejen jako zábavný pořad a nadílka pro děti, ale i jako předvánoční setkání celého farního společenství, jak opakovaně zdůrazňoval P. Lohel při zvaní k účasti. Jeho pozvání bylo přijato, o čemž svědčil farní sál, zcela zaplněný štěbetající drobotinou, vzrostlejšími dětmi i těmi již odrostlými, dříve narozenými farníky. Velmi dobře se bavily všechny věkové skupiny a co více, Mikuláš s andělskými bytostmi (viz foto) naděloval všem bez rozdílu, malým i velkým

Velký dík patří všem organizátorům setkání, především našim farním andělům (prozradíme pro neznalé - jsou to MUDr. E.+M. Horákovy), kteří nejen nádherně vypadali, ale štědře ze svých vlastních fondů nadělovali-nikdo neodešel bez dárečku. Mikuláš (bývalý farník V. Plíšek) přijel až ze severní Moravy a jako obvykle důstojně, mile a vtipně promlouval k dětem i dospělým. Čert (V. Bobysud) sice zle chrastil řetězem, ale nenašel jediné zlobivé dítko, které by strčil do svého pytle, a to tam bylo dítek požehnaně (farnost se velmi omlazuje). Na dospělé si samozřejmě netroufl.

A tak se v sále, zpívalo, hudlo, hrálo na kytaru, recitovalo, troubilo.. Atmosféra plná radosti ze setkání všech generací..

Malá perlička: tříletý Jakoubek Plíšek na otázku, kdeže má tatínka, bez rozpaků odpověděl: „Tatínek je přeci Mikuláš“. A vše bylo rázem jasné. Jak to tatínek-Mikuláš Jakoubkovi vysvětlil, nám ovšem jasné není. A tentýž Jakoubek druhý den při nedělní mši sv., nesen svým, tentokrát již civilním tatínkem, ke svatému přijímání, poté, co dostal od celebranta požehnání, nastrčil k témuž svého plyšáčka, darovaného tatínkem- Mikulášem. P.Lohel výzvu přijal a bez váhání požehnal i plyšáčka. Krásné zakončení farního mikulášského setkání.

OKÉNKO VÍRY

Kde slavit?

244. Potřebuje církev místa pro slavení liturgie?

Uctívání Boha Nové smlouvy „v duchu a pravdě“ (Jan 4,24) není vázáno na žádné výlučné místo, protože Kristus je pravý Boží chrám, skrze kterého se také křesťané a celá církev stávají působením Ducha Svatého chrámem živého Boha. Nicméně boží lid v pozemských poměrech potřebuje místa, kde by se společenství mohlo shromažďovat ke slavení liturgie.

245. Co jsou to posvátné budovy?

Jsou to Boží domy, které jsou symbolem církve žijící v tom místě a také nebeského příbytku. Jsou to místa modlitby, v nichž církev především slaví eucharistii a klaní se Kristu, skutečně přítomnému ve svatostánku.

246. Která místa uvnitř posvátného prostoru jsou zvláště význačná?

Jsou to: oltář, svatostánek, schránka posvátného křížma a ostatních posvátných olejů, sedadlo biskupa (katedra) nebo kněze, ambon, křtitelnice, zpovědnice.

LITURGICKÉ ODLIŠNOSTI A JEDNOTA TAJEMSTVÍ

247. Proč je jediné Kristovo tajemství slaveno v církvi podle různých liturgických tradic?

Protože nesmírné bohatství Kristova tajemství nemůže žádná liturgická tradice beze zbytku vyjádřit. Proto už od počátku bylo toto bohatství vyjadřováno v různých národech a kulturách s obdivuhodnou, vzájemně se doplňující rozmanitostí.

248. Které měřítko zaručuje jednotu v rozmanitosti?

Je to věrnost apoštolské tradici, totiž společenství ve víře a ve svátostech přijatých od apoštolů, společenství, které je vyznačeno a zaručeno apoštolskou posloupností. Církev je všeobecná: může tedy pojmout do své jednoty všechno ryzí bohatství kultur.

249. Je v liturgii všechno neměnné?

V liturgii, zvláště v liturgii svátostí, je určitá část neměnná, protože je božského ustanovení, které církev věrně střeží. Existují však části, které je možné měnit; a zde má církev moc a někdy i povinnost přizpůsobit je kulturám různých národů.

Vydává:**Redakční rada:****Uzávěrka:****Náklad:****Internet:**

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, S. Dobeš, M. Práger

15. každého měsíce

150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>**Grafická úprava:** V. Dráb**Č.ú.: 125708379/0800****Neprodejné**